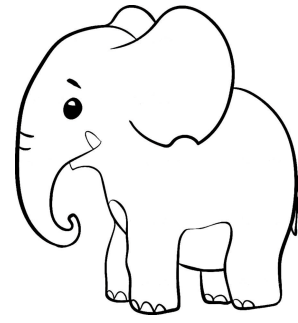

ช้างถูกล่ามโซ่

ฆอร์เฆ่ บูกาย เขียน
เพ็ญพิสาข์ ศรีวรรณารถ แปล

เมื่อยังเด็ก ผมชอบละครสัตว์มาก และสิ่งที่ผมชอบมากกว่าเพื่อนก็คือสัตว์ต่าง ๆ นั่นเอง สัตว์ที่ดึงดูดใจผมได้เป็นพิเศษคือ ช้าง ต่อมาผมก็รู้ว่ามันเป็นสัตว์ตัวโปรดของเด็กอื่น ๆ ด้วย ระหว่างการแสดง เจ้าตัวใหญ่ยักษ์นี้แสดงให้เห็นถึงน้ำหนัก ขนาด และพลังกำลังอันมหาศาลของมัน แต่เมื่อแสดงจบจนถึงเวลาจะกลับไปแสดงอีกครั้งนั้น ขาข้างหนึ่งของมันถูกล่ามโซ่ไว้กับเสาหลัก

อย่างไรก็ตาม เสาต้นนั้นเป็นเพียงท่อนไม้เล็ก ๆ ตอกลงพื้นเพียงไม่กี่เซนติเมตร แม้โซ่ใหญ่และทนทาน ผมก็มั่นใจว่า สัตว์ซึ่งล้มต้นไม้นี้ด้วยแรงของคนได้ย่อมปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระจากเสานั้นและหนีไปได้แน่ ๆ

ผมยังรู้สึกถึงความลึกลับดังกล่าว จวบจนบัดนี้ อะไรกันแน่ที่เหนี่ยวรั้งมันไว้ ทำไมมันจึงไม่หนีไปตอนที่ผมอายุห้า – หกขวบ ผมยังเชื่อถือความรู้ของผู้ใหญ่ ผมจึงถามครู ถามพ่อ ถามลุงเกี่ยวกับความลึกลับข้อนี้ของช้าง บางคนอธิบายให้ผมฟังว่า ช้างไม่หนีเพราะมันถูกฝึกให้เชื่อ

ผมจึงโพล่งถามไปว่า ถ้ามันถูกฝึกให้เชื่อแล้วทำไมยังต้องล่ามโซ่มันอีก

ผมจำไม่ได้แล้วว่า ได้คำตอบตรงคำถามหรือไม่ แต่เมื่อเวลาผ่านไป ผมก็ลืมเรื่องความลึกลับของช้างและเรื่องเสานั้น จะนึกได้ก็ตอนเจอคนอื่น ๆ ซึ่งเคยตั้งคำถามเดียวกันนี้ด้วย

เมื่อไม่กี่ปีมานี้ ผมโชคดีได้พบคนฉลาดคนหนึ่ง ซึ่งพอจะตอบคำถามนี้ได้

ช้างละครสัตว์ไม่หนี เพราะมันถูกล่ามกับเสาคล้าย ๆ กันนี้ตั้งแต่ยังเล็ก

ผมหลับตา นึกภาพช้างแรกเกิดที่ไม่มีทางสู้อูกล่ามไว้กับเสา ผมแน่ใจว่าตอนนั้นช้างตัวน้อยต้องทั้งผลัดทั้งดึงจนเหงื่อท่วมเพื่อดิ้นรนให้ตัวเองเป็นอิสระ แม้มันจะพยายามเพียงใดก็ไม่สำเร็จ เสาต้นนั้นแข็งแรงเกินไปสำหรับมัน ผมนึกภาพมันนอนหมดแรง และวันต่อมา มันก็ลองพยายามอีก วันแล้ววันเล่า กระทั่งวันหนึ่ง วันอันเลวร้ายของชีวิต เจ้าสัตว์ตัวนี้ก็ยอมรับความอ่อนแอของตนและปลงใจในชะตาชีวิต

ช้างตัวใหญ่ยักษ์มีแรงมหาศาลที่เราเห็นในขณะละครสัตว์ไม่ยอมหนี เพราะเจ้าสัตว์นั้น่าสงสารนั้นคิดว่าหนีไม่ได้

มันยังคงจำความอ่อนแอไว้กำลังที่รู้สึกหลังล้มคาบโลกไม่นาน ได้ฝังใจ

ที่มา : ฆอร์เฆ่ บูกาย แปลโดยเพ็ญพิสาข์ ศรีวรรณารถ. 2553. เรื่องเล่า ชี้อาชีพให้ชีวิต จะเล่าให้
คุณฟัง. กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์ผีเสื้อเป้น. : 35-40